



အမှတ် (၁၅၂)၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က - ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

တတိယအကြိမ်

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၂၁ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကိုစန်း (၀၉၇၈၈၂၁၁၄၁၂)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုလ်စိုလ်(နှန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မိခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ပုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

အကြည်တော်

ပြုစုသူ ... ဇီတိတ်သည် ၊ အကြည်တော်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၀

စာ ၂၃၈ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၃) ပြုစုသူ ... ဇီတိတ်သည်

ပြုံးရှင်သည် ... နိတတ်သည်

အကြည်တော်

(ပ + ဒု ပေါင်းချုပ်)

အလှူကန့်လန့်ကာ ...

ဘဝကန့်လန့်ကာ ဖွင့်ကြပါစို့ရဲ့ ...

ကြွလာခဲ့ မိတ်သဟာဆွေ

ယနေ့ကြွလာခဲ့ မိတ်သဟာဆွေ
စိတ်အဆာပြေကြစေကြောင်း
ထိပ်ဝဠာတွေ လက်ဆယ်ချောင်းအစုံနဲ့
ဆုမွန်တောင်း ဆုမွန်ကောင်းတွေတောင်း
တောင်းလိုက်ပါသဗျာ ...

အစစအဆင်ပြေပါစေဗျာ

ဘဝဘဝ အသင်္ချေတွေနဲ့
ဘဝင်ပြေအောင် တေးပဏ္ဏာသလိုက်တယ်
အလှကန့်လန့်ကာ ဘဝကန့်လန့်ကာ
ဖွင့်ကြပါစို့ရဲ့လေး ဖွင့်ကြပါစို့ရဲ့လေး..... လေး:

နာမည်တူများရှိခဲ့ပါက ခွင့်လွှတ်ကြပါကုန် ...

အို စာချစ်သူတို့...

ဇာတ်စင်တစ်ခုကို အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ခွဲပြီး မြင်ကြည့်ပါ။

ဇာတ်စင်ရှေ့ မီးရောင်အောက်တွင်တော့ လွန်စွာရွှင်ပျသော လူရွှင်
တော်များ ရယ်စရာပြက်လုံးနှင့် ပရိသတ်အား ရယ်ပွဲဖွဲ့နေလေပြီ။

သူတို့ကို ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များမှာ အပူပင်ကင်းမဲ့စွာ
ရယ်မောပျော်ရွှင်နေလေ၏။ လူရွှင်တော်၏မျက်နှာ၊ လူရွှင်တော်၏ လေများ
က ရယ်စရာအတိ။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာအတိ။

ဇာတ်စင်၏နောက် အမှောင်ထဲတွင်တော့ ...

ဇာတ်စင်၏နောက် အမှောင်ထဲတွင်တော့ ...

လူ့ရွှင်တော်၏မိန်းမ၊ ယိမ်းသမေမျှာ ဖြစ်လေရာ အရပ်လက်သည်
နှင့် အသက်ကို စတေး၍ ရင်သွေးကို မွေးနေရရှာသည်။

ဇောချွေးများ၊ လှိုက်တက်နေသော အပူလှိုင်းများ၊ ဆူညံသော
မီးစက်သံများ။ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်သော နာကျင်ခြင်းများကြောင့်
အားကိုးရလိုရငြား သံကုန်ခြစ်အော်လိုက်သည်။

“ကိုပြုံးရွှင်ရေ”

“ကိုပြုံးရွှင်ရေ”

“ဗျ ဗျ”

“ခွန်းထောက်တော်ပဏာမကို စာသသွားတာဖြင့် ကိုပြုံးရွှင် မှတ်ရဲ့
ဗျာ”

“မှန်ရဲ့ ကိုတိုင်းကျော်ရေ၊ ကိုသီဟိုရော ပါရဲ့လားဗျာ”

“အစစမပျက်ပါပဲ၊ ဪ ဟိုဘက်က ကိုပေါက်လုံး မှတ်တယ်”

“မှန်ရဲ့ ကိုသီဟိုရေ၊ ဇာတ်သဘင်တို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပထမပိုင်း
အပျိုတော်၊ စတိတ်ရှိုး၊ အော်ပရာ၊ ပြဇာတ် ပြီးပြန်တော့ ဟော အခုတော့
အများမျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ နှစ်ပါးမြိုင်အလှည့်ကျ လာပါပြီဗျာ”

ပြီးရှင်သည် ငိုတတ်သည်

“အလှည့်ကျတော့လည်း တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ရပြန်ပြီ ပေါ့”

အတွဲညီသော လူ့ရှင်တော်များကို ပရိသတ်များက မျှော်ငေးနေကြ သည်။

“ဪ တာဝန်ကျေတဲ့နေရာမှာ ပြီးရှင်မိန်းမ ဘယ်လောက် တာဝန်ကျေတယ်ဆိုတာ”

လူ့ရှင်တော်ပြီးရှင်က ဝတ်ထားသော တိုက်ပုံကို ကော်လာထောင် ရင်း ပြောသည်။ ပရိသတ်များက ပြီးရှင်၏ရုပ်ခံကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ချင်။

“ပြီးရှင်မိန်းမတို့များ တာဝန်ကျေပုံပြောရရင် သူ့မိန်းမက ဒီဇာတ် က ယိမ်းသမဗျ”

“ဪ ခင်မြရီလေးကို ပြောတာလား”

“အေး... အဲဒီခင်မြရီလေး၊ သူက စင်ပေါ်မှာ ယိမ်းကတုန်းသာ ညကြေးက ဘာမှမရတာ”

“ဆိုပါဦး”

“ယိမ်းကပြီးလို့ ပွဲဈေးထဲ တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ရင် ငွေကလေး ငါးထောင်မျိုး ပါလာတာဗျ”

သီဟိုဠ်၏အပြော ပြီးရှင်၏ရုပ်ခံကြောင့် ပရိသတ်များ ဝါးခနဲ ပွဲကျ သွား၏။ ဒါကို ပြီးရှင်မှ ဆက်၍

“ဪ ဒါကတော့ကွာ ပွဲဈေးမှာ ရွှေဘောလုံး သွားကစားတာလေ၊ သူနိုင်လာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းကလည်း ရွှေဘောလုံး သွားကစားတယ်သာ ပြောတာ ဆံထုံး တွေက ပြေလို့”

ပရိသတ်ရယ်သံ ကြားရပြန်သည်။

“အိုကွာ ဒါကတော့ တိုးရ ကြိတ်ရတာကိုး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုးမိကြိတ်မိတော့ ဆံထုံးက ပြေတော့တာပေါ့”

“ဆံထုံးပြေတာ ထားပါတော့၊ လိမ်းထားတဲ့ မိတ်ကပ်တွေလည်း ပျက်လို့”

ပရိသတ်များ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားပြန်သည်။

“အိုက္က ခါကတော့ လူကြားထဲဆိုတာ ပူတယ်လေကွာ၊ ဒီတော့ မိတ်ကပ်တွေက ကွက်ပြီး ပျက်ပျက်တော့တာပေါ့”

“မိတ်ကပ်ပျက်တာလည်း ထားပါတော့၊ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေ၊ ထဘီတွေမှာ ဖုန်တွေ သဲတွေလည်း ပေလို့။”

ပရိသတ်က ပွဲကျပြန်သည်။ ပြီးချွန်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ရုပ်ခံဖြင့်သာ လုပ်နေရသည်။

ပြီးချွန်က အခံရပ်ကောင်းသည်။ နဂိုမျက်နှာကြီးက ပြီးချွန်နေသည် မို့ ပရိသတ်က သူခံရတိုင်း ပွဲကျ၏။ ပရိသတ်ရယ်သံစဲမှ ပြီးချွန်က၊

“အေး ငါ့မိန်းမ ခင်မြရီက ပွဲဈေးအမှောင်ထောင့် ကန်သင်းရိုးမှာ သွားအိပ်တာဟေ့၊ သွားအိပ်လာတာ၊ မှတ်ပြီလား၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံရ လာတာ”

ရှေးသမားစဉ် ပြက်လုံးဟောင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ပြက်လုံးက အခံအအုပ်ကောင်း၍ ပတ်တုတ်မရအောင် ပွဲကျလေသည်။

ဒါကို နံဘေးနားက လူချွန်တော်တိုင်းကျော်က နင်းဝင်သေးသည်။

“ကိုသီဟိုက်လည်းဗျာ၊ ကိုပြီးချွန်ကို ပြောနေလိုက်တာ သုံးမရတဲ့ နွားကြီး ကျနေတာပဲ၊ အမှန်တော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မှန်းစမ်း ကိုပြီးချွန် ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ် ဟစမ်း”

ပြီးချွန် ပါးစပ်ဟသည်။ ဒါကို တိုင်းကျော်က တစ်ဆင့်တက်၍၊

“ပြစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားခြေထောက်”

“ဘာလို့လဲကွ”

“ပြမယ်သာ ပြစမ်းပါ”

ပြီးချွန် ခြေထောက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ထိုတော့မှ တိုင်းကျော်

က၊

“ဟုတ်ပါ့ကွာ”

“ဘာတုံးဟ”

သီဟိုက်ထောက်သည်။

ပြီးသည့် ငိုတတ်သည်

“ဒီကောင်ကြီး ခွာနာလျှာနာဖြစ်နေတာ”

ပရိသတ်ကြီး သဘောပေါက်ပြီး ဝါးခနဲရယ်ပြန်သည်။ ဒါကို တွဲဖက်လူ့ရွှင်တော် ပေါက်လုံးက ပြေးလာပြီး

“ဟာ မင်းပြောမှ ပိုဆိုးကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ ကိုပြီးရွှင် ဟိုဘက်နည်းနည်း ရွှေ့”

“ဘာလုပ်ဖို့တုံးဟ”

“ခင်ဗျားပါထားတဲ့ နွားချေးလေး ကျုံးချင်လို့”

ခံနေရသော ပြီးရွှင်ကို ကြည့်၍ ပရိသတ်များ အူလိုမ့်အောင် ရယ်နေရသည်။

“ကဲ အစ်ကိုတို့ရေ၊ ရယ်စရာမောစရာတွေချည်း ပြောလို့ မပြီးသေး ပါဘူး၊ ပရိသတ် မျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ ခေါင်းဆောင် မင်းသားချောလေး ပြည်သူချစ် မင်းနောင်နောင်ရဲ့ အလှည့်ကိုလည်း ပရိသတ်က မျှော်လင့် စောင့်စားနေကြပါပြီ”

“ကဲ အဲဒီတော့ ပြည်သူချစ် မင်းနောင်နောင် အဆိုအကကို မြင်ရဖို့ ခေါ်ဗျာ ကိုပြီးရွှင်”

“စိန်မြရံခြယ် သွယ်တဲ့ပုလဲ”

“ချိန်ဆရန်မလို ပရိသတ်အသည်းပါဆိုတဲ့”

“မင်းသားလေး ပြည်သူချစ် မင်းနောင်နောင်ရေ”

“ပရိသတ်များ စောင့်စားနေပြီမို့”

“ဘယ်လောက် တောက်ကြွားသလဲ ဆိုတာပြ”

ဆိုင်းသံနှင့်အတူ ပြည်ချစ်မင်းနောင်နောင်ဆိုသူ ကနွဲ့ကလျနှင့် ထွက်လာသည်။

မနွဲ့နိုင်သူက လူ့ရွှင်တော်ပြီးရွှင်။ ကမန်းကတန်းပင် စင်အောက် ပြေးဆင်းပြီး ဇနီးသည်မီးဖွားရာ စောင်အစုတ်များနှင့် ကာရံထားသော အခန်းဆီ ပြေးသွားသည်။

အခန့်သင့်ပင် မီးဖွားရခက်၍ ရလိုရငြား အော်ဟစ်နေသော ဇနီးသည်နှင့်အော်သံ ထပ်တူကျသွားသည်။

“ကိုပြုံးရွှင်ရေ”

“ဘာတုံးဟ”

ပြုံးရွှင်က အာလုပ်သံကြီးနဲ့ ပြန်ထူးသည်။ ဒါကို နာကျင်လွန်း၍
ဒေါသထွက်နေသော ဇနီးက၊

“ဘယ်အလေလိုက်နေလဲ၊ ဘယ်မှာ သွားသေနေလဲ၊ ဒီမှာ
မီးဖွားနေတာ မသိဘူးလား၊ အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟယ် ဒီမိန်းမနယ် ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းဆင်းများလားကွဲ့၊
ဒီလောက်အပြောအဆို ယဉ်ကျေးနေတာ၊ နှစ်ပါးထွက်လို့ နှစ်ပါးကနေရ
တာပေါ့ဟ”

“မကနဲ့၊ ဒီမှာ အား ရှင် လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ ရှင်လာ ရှင်း၊ အား”

ပြုံးရွှင် မျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက်သွား၏။

“ဟဲ့ ငါက ဘာလုပ်မိလို့ ဘာဝင်ရှင်းရမှာတုံး”

“အား ဘာအခုမှ မသိ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ၊ အား
ဒီမှာ ကလေး ကလေး ဗိုက် ဗိုက် ရှင် လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ၊ အား”

ပြုံးရွှင် ထရံကွယ်မှ ခေါင်းကုတ်သည်။

“နှစ်ဦး သဘောတူလေကွယ်၊ တကတဲ”

သူတို့ပြောနေသည်ကို ကြားပြီး အရပ်လက်သည်မှာ ရယ်ရမလား၊
ငိုရမလားမသိ။

“ဘာ နှစ်ဦးသဘောတူလဲ၊ ကျွန်မက မဆတ်ဆော့နဲ့ဆိုတာကို
ရှင်က ဆတ်ဆော့ပြီး အား”

စကားပင် မဆုံးလိုက်၊

“အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ”

“ဟော”

အော်သံပင် မဆုံးလိုက်၊ ကလေးငိုသံကြားရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယောက်ျားအသံကြား၍ အားတက်သွားသည်
ထင်။ ကလေးကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မွေးနိုင်သည်။

“ဟာ မွေးပြီကွ၊ မွေးပြီ ဒေါ်ကြီးအေးဘု ဘာလေးလဲဗျ”

ပြီးရှင်သည် ငိုတတ်သည်

“မိန်းကလေးဟေ့ မိန်းကလေး”

ပြီးရှင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟေး မိန်းကလေးတဲ့ဟေ့၊ မိန်းကလေးတဲ့၊ ပြီးရှင်တို့ လူဖြစ်ပြီဟ၊
ဟား ဟား ဟား”

ဆိုကာ စင်ပေါ် အော်ဟစ်၍ ပြေးတက်သွားသည်။



“စိန်မြရဲခြယ် သွယ်တဲ့ပုလဲ ပြည်ချစ်အသည်းလေး မင်းနောင်
နောင်”

မင်းသားက သူ့သီချင်းနှင့်သူ ပရိသတ်အား ကြာပစ်ပြီး ငြိမ့်နေ၏။

“ပရိသတ်လက်ခုပ်သံကြား မြူးထူးပျော်ပါး”

“မိန်းကလေးကွ၊ မိန်းကလေး၊ ဟား ဟား ဟား”

မင်းသားက စင်ပေါ်မှာ ငြိမ့်နေတုန်း အထက်ပါအော်သံကြီးနှင့်
အားရဝမ်းသာ ပြေးတက်လာသော ပြီးရှင်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်ကာ
ရပ်သွားသည်။ ပြီးရှင်ကတော့ အပျော်လွန်နေ၍ သတိထားမိပုံမပေါ်။
စင်ပေါ်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း၊

“သူငယ်ချင်း သီဟိုဠေ မိန်းကလေးတဲ့ကွ၊ မိန်းကလေးတဲ့ ဟား
ဟား”

ပရိသတ်များကလည်း ပြီးရှင် ပြက်လုံးထုတ်တာမှတ်ပြီး ကြောင်ပြီး
ကြည့်နေကြသည်။ လူရွှင်တော်များပင် ပြီးရှင် ဘာအရူးထလာသည် မသိဘဲ
ငေးနေကြသည်။

ပြီးရှင်က ဝမ်းသာအားရပင် မင်းသားကို မြင်သည်နှင့်

“မိန်းကလေးဗျ၊ မိန်းကလေး”

ဆိုကာ မင်းသားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြေးဝင်သွားရာ နဂိုအခြောက်
ဓာတ်ခံ မင်းသားမှာ သူ့အား လက်ညှိုးထိုး၍ မိန်းကလေးဟု အော်ဟစ်
ပြေးဝင်လာသော ပြုံးရွှင်အပြုအမူကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

“အင်းဟာ၊ မိန်းကလေးဦး”

ဟုဆို၍ ပြေးဝင်လာသော ပြုံးရွှင်ရင်ဝ ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ချလိုက်ရာ
အင့်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ပြုံးရွှင်မှာ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကြီး စင်အောက်
ဆိုင်းကျင်းထဲ ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုတော့မှ ပရိသတ်များကလည်း ခံနေကျ ပြုံးရွှင် ပြက်လုံးထုတ်
သည်မှတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောကြလေတော့သတည်း။



“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မင်းသားရယ်”

ခုတင်ပေါ်တွင် မင်းသားမူပြီး တစ်ဖက်လှည့်ထိုင်နေသည်။ ပြုံးရွှင်
က ခုတင်ခြေရင်းတွင် ခူးထောက်ထိုင်ရင်း မင်းသားခြေထောက်ကိုင်၍
တောင်းပန်နေရ၏။ အေးလေ ဒီမင်းသားရှိလို့ ဒီဇာတ်အဖွဲ့ဖြစ်လာတာကိုး။
ဒီဇာတ်အဖွဲ့ရှိလို့ ဒီလူရွှင်တော်၊ လူကြမ်း၊ ယိမ်းသမ၊ ကားဆွဲအဆုံး အူစို
နေကြတာပဲလေ။

အသက်အရွယ်အရဆို လူရွှင်တော်က လူကြီး၊ မင်းသားက
လူငယ်။ ဇာတ်စင်ဝါအရလည်း ကြီးပါရဲ့။ နို့ပေမဲ့၊

“ကျွန်တော့်မိန်းမ ခင်မြရီ သမီးလေးမီးဖွားလို့ ပျော်လွန်းပြီး
ဖြစ်သွားတာပါဗျာ၊ တကယ့်ကို ဘာမှ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

မင်းသားက သက်ပြင်းချသံ ကြားရ၏။ အနည်းငယ် စိတ်ပြေ

ပြီးရှင်သည် ငိုတတ်သည်

သွားပုံ။ နှုတ်ထွက်စကားဆို၏။

“အဲဒါကြောင့် မိန်းမ မယူချင်တာ”

“ယောက်ျားပဲ ယူ”

“ဘာ”

“အဲ အဲလေ”

လူ့ရွှင်တော် သန္ဓေအရ ဘောက်လုံးက ထွက်လိုက်သေး။ အမြန်
ပါးစပ်ကို ဘရိတ်အုပ်ပြီး၊

“ဟို ဟိုလေ မင်းသား ယောက်ျားချောလည်း ချောပါတယ်လို့၊

အဲ ဟဲ အဲဒါပြောတာ၊ အဲဒါ”

“သေနာကြီး၊ မျက်နှာပိုးကိုက”

ယောက်ျား၏ နှုတ်ထွက်စကားထဲတွင် ရှားပါးပါသည်။ နောက်
ယောက်ျားများ မလုပ်တတ်သော နှုတ်ခမ်းကြီးကို စုလို့။

“သွား၊ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မင်းသား စိတ်ဆိုးပြေပြီမို့ ပြီးရှင် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့်
ပြန်ထွက်လာရသည်။



ပြီး၍နှင့် ခင်မြရီတို့ သမီးလေးရှေ့ ခေါင်းတွေ စုပြုံတိုးဝှေ့နေကြသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူ့ရွှင်တော်တိုင်းကျော်က

“အေး ပြီး၍သမီးသာ ဆိုတယ်၊ နဖူးက နောက်ပိုင်း မင်းသားကြီး ဦးအောင်ထူးနဖူးပျ”

သူ့စကားကို ပေါက်လုံးက အကျအနကောက်၍

“နဖူးတင်လားကွာ၊ နှာခေါင်းက လူကြမ်းဓားဖိုးနီနှာခေါင်း ကြည့်ပါလား အကြီးကြီးကို”

သီဟိုကပါ ဆက်၍

“ဟေ့ကောင် တိုင်းကျော် ပါးစပ်က မင်းပါးစပ်ကွ၊ ကြည့်စမ်းပြပြကြီး”

“စင်နောက်မှာ တစ်ခါတည်းပါ၊ အာ မင်းကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ၊ ခြေဆစ်လက်ဆစ်က မင်းအဆစ်အပေါက်ကွ”

“ဒါကတော့ မင်းကလည်းကွာ၊ ခင်မြရီလည်း အမှောင်ထဲမှာ အိမ်သာကအပြန် ငါလည်း ရေချိုးဖို့ ဆပ်ပြာတုံးအရှာ အဲဒီမှာ ဟင်ဟင် မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ အဲ ကြည့်စမ်း မျက်လုံးလေးတွေက ပေါက်လုံးမျက်လုံးကွ၊ ပြူးပြူးလေး”

“ပြူးမှာပေါ့ကွ၊ ခင်မြရီနဲ့ငါ ပြူးပြီးမွေးထား၊ အာ ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း ပြီး၍သမီးကြည့်ပြီး လူတိုင်းနဲ့ လိုက်တူခိုင်းနေတာ၊ ပြီး၍နဲ့ကျတော့ ဘယ်နေရာမှ ပေးမတူဘူးလား”

အားလုံးခေါင်းတွေ နဂိုပြီး၍နေသော ပြီး၍ဘက် လှည့်လာကြသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းခါပြီး

“ဘယ်နေရာမှ မတူဘူး”

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမချင်းကို မတူတာ”

ထိုအခါ သည်းမခံနိုင်ရောထင် မီးဖွားပြီးခါစ ခင်မြရီက အာခေါင်ခြစ်၍၊

ပြီးရှင်သည် ငိုတတ်သည်

“အလိုတော်၊ ကိုပြီးရှင်နဲ့မတူလို့ ကိုပြီးရှင်သမီးဆိုတာ မသေချာရင်နေကြ၊ ကျုပ်မွေးထားတဲ့သူဆိုတော့ ကျုပ်သမီးဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

အားလုံးခေါင်းညိတ် ကျေနပ်သွားကြသည်။

ဟုတ်ပဲ၊ ပြီးရှင်သမီးက လူ့ရှင်တော်ပြီးရှင်နှင့်မတူဘဲ မင်းသမီးရုပ်လေး။ လှလို့။



“မကပါနဲ့ဦးလား မိန်းမရယ်”

မှန်အကွဲရှေ့ ပေါင်ပေါ်ကလေးတင် နို့တိုက်ရင်း အပေါစားမိတ်ကပ်များ မျက်နှာပေါ် ဖို့တင်နေသော မိန်းမကိုကြည့်၍ ကိုပြီးရှင်ကဆိုသည်။ မိန်းမက မှန်ထဲကပင် သူ့ကို စောင်းငဲ့မကြည့်ဘဲ

“မကလို့ဖြစ်မလား၊ အခုတင် ကလေးမွေးထားလို့ နားနေတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊ မန်နေဂျာရော မင်းသားပါ ကိုယ်ဝန်ရင့်တုန်း နားနေတာရယ်၊ ဇာတ်ကတုန်း ကလေးမွေးတာရယ် အခုနားနေလို့ အလကားထမင်းကျွေးနေရတယ်ဆိုပြီး သိပ်ကြည်လင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထက်ဆက်နားရင် ဇာတ်ထဲက ကန်ထုတ်ခံရလို့ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

ပြီးရှင် သက်ပြင်းချသည်။ မှန်ပေ၏။ ခင်မြရီ ကိုယ်ဝန်နှင့် ကတည်းက ဇာတ်ဆရာကို ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ပြီး အနားယူ ခိုင်းခဲ့သည်မဟုတ်လား။ နောက် ဇာတ်သဘင်ထုံးစံအရ ဇာတ်ကတုန်း ကလေးမွေးသည်ကို သိပ်မကြိုက်ကြ။ ဇာတ်ထဲတွင် မရှိမဖြစ် အသုံးတည့်နေ၍သာ အောင့်အည်းသည်းခံထားခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးနုသားနုနှင့်မို့ ပေးလည်း မကစေချင်၊ မကလျှင်လည်း ပြဿနာက ရှိလာနိုင်သည်မို့ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်နေပြီ။ မည်သို့ လုပ်ရမည် ကိုလည်း ဉာဏ်မမီ။

“ဒါဖြင့်လည်း အပျိုတော်တော့ မကပါနဲ့လား မိန်းမရယ်၊ အပျို တော်က ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါ”

သူ့စကားကို မိန်းမဖြစ်သူက လိမ်းပြီးသား မိတ်ကပ်ဘူးကို ဘောက်ခနဲ ပစ်ချပြီး၊

“ကမ္ဘာဖြင့် တစ်ညလုံးကရမှာပေါ့ ဟိုနေရာမကဘူး၊ ဒီဟာမက ရဘူးလို့ ဖြစ်မလား၊ တော်ကြာ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ကြေးထူနေတယ်ဆိုပြီး ကန်ထုတ်လိုက်မှဖြင့်”

သက်ပြင်းသာချနိုင်သည်။

“ခင်မြရီရေ ကန်တော့ပွဲရွက်ရမယ်ဟေ့”

“လာဦ”

အော်သံနှင့်အတူ ပေါင်ပေါ်မှ ကလေးကို ပြုံးရွှင်လက်ထဲ ထိုးပေး လိုက်ပြီး၊

“ရော့ ခဏကြည့်ထား၊ ပြန်လာမှယူမယ်”

ကလေးက သူ့လက်ထဲရောက်လာသည်။ ကလေးငယ် ပါးစပ်က မိခင်နို့ရည်ကို မျှော်လင့်တုန်း။

“အား ကျွတ် ကျွတ် နို့အုံကလည်း တင်းလိုက်တာ”

ခင်မြရီ ထာဘီကို ခပ်တင်းတင်းချည်လိုက်သည်။

စင်ရှေ့ မီးရောင်အောက်တွင်တော့ မင်းသမီး။ စင်နောက်မှာတော့ သားသည်မိခင်။ သားသမီးကို အပြည့်အဝ ချစ်ချင်သော်ငြား အလုပ်ကား ရှိလေပြီ။ စင်ရှေ့ထွက်၍ လူတကာငေးကြည့်ရရှာသော မင်းသမီး လုပ်ရ ပေဦးမည်။

“ခင်မြရီ”

“လာပါပြီတော်၊ တကတဲ ခေါ်နေလိုက်တာ သေတော့မှာ ကျနေ တာပဲ”

ပြီးရှင်သည် ငိုတတ်သည်

“ဟဲ့ ဟဲ့ ခင်မြရီ နင့်မလဲ နှုတ်အာက ဓားပြလက်ထဲက
သာလိကာကျနေတာပဲ ကြမ်းလိုက်တာဟာ”

“အသာနေစမ်းပါ သေခြင်းဆိုးရဲ့”

ဆိုကာ ထဘီမနိုင်ပဝါမနိုင် စင်ပေါ် ပြေးတက်သွားလေသည်။
ချစ်ခင်ကြင်နာလို့ အနေနီးစပ်လို့ ရထားတဲ့ မယားကျောပြင်ကို ကြည့်၍
ပြီးရှင်မှာ သက်ပြင်းချမိသည်။



“ပျိုတိုင်းကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင်၊ နှင်းဆီခိုင်၊ ပျိုတိုင်းပျိုတိုင်း
ကြိုက်လိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင်၊ နှင်းဆီခိုင်”

“အဲ့ အဲ့ အဲ့ အဲ့”

ဆိုင်းသံဝိုင်းသံနှင့်အတူ မိခင်နို့ရည် အပြည့်အဝ မသောက်စို့ရရှာ
သော ကလေးငယ်ထံမှ ငိုသံသဲ့သဲ့။

“အဲ့ အဲ့ ဝါး”

ကလေးငယ်ငိုသံကြားတော့ ပြီးရှင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကလေးကငိုပြီ၊ ရေတိုက်ရမှာလား၊ အနီးပြင်ပေးရမှာလား၊
ဟဲ့ ခင်မြရီ”

လန့်အော်မိပြီး နံဘေးနားက ရေဘူးကို လှမ်းဆွဲ၊ မိတ်ကပ်ဘူး
တိုက်မိနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

“အဲ့ အဲ့ ဝါး ဝါး”

ကလေးငယ်၏ အာခေါင်ခြစ်ငိုသံ။ ပြုံး၍ ပျာတက်သွားပြီး၊

“ဟဲ့ ဟဲ့ ခင်မြရီ ခင်မြရီ၊ ဒီမှာ နင့်သမီး ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး၊
ခင်မြရီ”

“သောက်တော်ဘူးရယ်တဲ့ အိုမကွာ၊ အိုမကွာ၊ မင်းကျော်စွာလို့
မကျော်လား၊ ဘေးရပ်ကရှား”

အပျိုတော်ကနေသော ကလေးမိခင် မကြားနိုင်။ ပျော်နေလား၊
မပျော်နေလားတော့မသိ စင်ပေါ်တွင်တော့ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ခုန်ပေါက်
နေရှာသည်။

“အဲ့ အဲ့ အဲ့”

“ဪ ဒီမိန်းမနှယ် ကလေးငိုနေပါတယ်ဆိုနေမှ သူ့မှာ လာက
ပြနေသေး၊ ကဲ လာ လာ သမီးအမေ ဆတ်ဆလူးထတာ ကြည့်ရအောင်”

ဆိုကာ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီရင်း ဇာတ်စင်ထောင့်သို့ တက်သွား
လေသည်။

ဇာတ်စင်ထောင့်မှ ကလေးငယ်ကို ပေါင်ပေါ်တင် နှစ်လုံးမြေကျ
ထိုင်ပြီး

“ကြည့်စမ်း သမီးလေး၊ မင်းအမေ ဘလက်ပျံနေတာ (ယိမ်းသမ
ကနေတာ)”

ဇာတ်ပွဲကနေတာ ကြည့်ပြီး ကလေးငယ် အငိုတိတ်တော့သည်။
သူ့ခမျာ လူ့လောကထဲရောက်တာပင် မကြာသေး၊ အထူးအဆန်းတွေ
မြင်တွေ့နေရ၍ ကြောင်ငေးနေရပုံပေါ်၏။

“ဟောဟိုးမှာ မင်းမေမေ မင်းသမီးလေ၊ တွေ့လား သမီး”

ကလေးငယ်က ကြည့်တတ်လား၊ မကြည့်တတ်လားမသိ တအဲ့အဲ့
မြည်သံပေးရင်း ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ကိုကြီးကျော် ပလီလွန်းတယ်၊ မောင်ကြီးကျော် ပလီလွန်းတယ်၊
ဆေးစိုက်တဲ့ (ဆေးကြိတ်တဲ့) ဆေးစိုက်တဲ့ (ဆေးကြိတ်တဲ့) ကျွန်း”



ပြုံးရွှင်သည် ငိုတတ်သည်

ခင်မြရီတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွှဲနစ်နေ၏။ နို့အုံမှ နို့ရည်များလည်း
စိမ့်ထွက်နေသည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ။

ခြေလက်များလည်း မသယ်ချင်မလှုပ်ချင် ဖြစ်နေသော်လည်း
တာဝန်အရ အားကုန်ဆွဲလွှဲပြီး ကခုန်နေရသည်မို့ တုန်ယင်နေလေပြီ။

“လောင်းစရာတွေ ရွှေမရှားပါဘူး၊ လောင်းစရာတွေ ငွေမရှားပါ
ဘူး”

သီချင်းဆို ပြီးဆုံးရန်သာ ဆုတောင်းနေရရှာသည်။ ခင်ပွန်းသည်က
တားမြစ်သည့်ကြားက ဝင်ကမိသော သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်တင်မိနေသည်။

စိတ်ထဲရှိသမျှ အားတင်းထားသည်။ သို့သော်

“ကိုကြီးကျော် ပလီလွန်းတယ်၊ မောင်ကြီးကျော် ပလီလွန်းတယ်”

ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲ။ အရာရာ မှောင်မည်းသွားသည်။ အသိဉာဏ်
က လွင့်ခနဲ။

“ဒုန်း”

“ဟာ”

“လုပ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ခင်မြရီ စင်ပေါ်လဲလို့”

“ဟာ သမီးမေမေ သမီးမေမေ”

“ဟေ့ ကန့်လန့်ကာချကြလေ၊ ကန့်လန့်ကာချ”

“မီးတွေ မှိတ်ချလိုက်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ။

ဇာတ်ဆရာ၏ အသံက

“တောက် ဒီမိန်းမ ဒုက္ခပေးတယ်၊ ကျက်သရေကို မရှိဘူး”



“ခင်မြရီ ခင်မြရီ”

ခေါ်၍ မရတော့။

“ခင်မြရီ ခင်မြရီ ထလေ ထ”

ခြေလက်များ ကောက်ကွေးနေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက အေးစက်နေ၏။

“ဟေ့ ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ အနောက်ထဲ ဆွဲသွင်းသွားစမ်း၊ ကစရာရှိတာ ဆက်ကကြ၊ ပွဲအပျက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဇာတ်ဆရာ၏ အော်သံ၊

“ဟေ့ ဟေ့ ပွေ့ကြပါဟ၊ စင်ပေါ်က ဖယ်ရအောင်”

“ပြီး၍ မင်းမိန်းမကို ပွေ့လေ”

“ဟာ ဒီမှာ ကလေးကို ပွေ့ထားရတာ၊ ဘယ်နှယ်ပွေ့ရမှာလဲ၊ ပေါက်လုံး၊ သီဟို ကူညီပါဟ”

“အေး အေး နောက် မင်းမိန်းမကို ပြန်စစ်လို့ ငါတို့လက်ဗွေရာ ပါလာရင် ငါတို့အဆိုးမဆိုနဲ့”

“မင်းတို့ကလည်း တစ်မှောင့်”

ခင်မြရီကို ပွေ့၍ စောင်စုတ်ကာသော အခန်းထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ခင်မြရီ ခင်မြရီ”

“ခြေချောင်းလက်ချောင်းတွေ နှိပ်ပါဟ”

“ပထဝီကြောကို ကိုင်ပါ”

“ရင်တော့ ခုန်နေသေးသကွ၊ ဒါဆို မသေသေးဘူး”

အားလုံးသိသလောက် မှတ်သလောက် ဝိုင်းကူကြပါသည်။ ပြီး၍ ကတော့ ခါးထစ်ခွင် ကလေးငယ်နှင့် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ။

“လုပ် လုပ်ကြပါဦးဗျာ၊ ခင် ခင်မြရီ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ပြီးချင်းသည် ငိုတတ်သည်

သူ့စကားကို တိုင်းကျော်က

“အေးလေကွာ လုပ်နေတာပဲ၊ သူ့ဟာ ဘာဖြစ်မှန်းမှ မသိတာ၊
သွေးနုသားနုနဲ့ နတ်ကတော်ကရင်း အပများ မှီသွားတာလား”

“ကိုသီဟို၊ ကိုသီဟို ခင်ဗျားက ရှေ့မီနောက်မီပဲဗျာ၊ တစ်ခုခု
လုပ်ပေးပါဦး”

သီဟို မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နေဦးကွ၊ ခင်မြရီက ဘာနေ့သမီးလဲ”

“ဪ ခင်မြရီဆိုမှ တနင်္လာသမီးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ”

သီဟို မေးပွတ်နေသည်။

“တနင်္လာဆိုတော့ စပွတ်က အညွန့်၊ အောင်လံထူစစ်သူကြီးပွဲ၊
အင်းပွဲက ကြာသပတေး”

အားလုံးက သူ့စကားကို နားစိုက်နေကြသည်။ သူက ရှေ့မီ
နောက်မီကိုး။ ဗေဒင်ယတြာလည်း တီးခေါက်မိသည်။ ဇာတ်သူဇာတ်သား
နာမည် အားလုံးလောက်နီးနီး နာမည်ကို သူပေးထားတာချည်း။

“အေး ငါ သိပြီကွ၊ သူက ကြာသပတေးနာမ် ခိုက်နေတာကွ”
ပြီးချင်း မျက်လုံးအရောင် လက်သွားသည်။

“ဟေ ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာ
လဲဟင်”

“ကြာသပတေးနာမ် ဆိုတော့ မန်ကျည်းရွက်သွားရူး”

“ရူးပြီးရင်”

“သူ့ကိုယ်ပေါ် ကြီချလိုက်ကွ”

ပြီးချင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟေ အဲဒါဆို ငါ့မိန်းမ ခင်မြရီ ပြန်ကောင်းမှာလား”

သီဟို မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း

“ကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူးကွ၊ မန်ကျည်းရွက်တွေ လေထဲ
ဝဲနေတာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်း ဟီ ဟီ”

“ဟေ့ကောင်”

စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင် ကလေးကို တစ်ပါးသူလက်အပ်
ပြီး စင်ပေါ် ပြေးတက်သွားရသည်။

ပြီး၍ ထအော်သည်။ အားလုံးလန့်ဖျပ်ပြီး ပြီး၍ကို ကြည့်သည်။
အမြဲတမ်း ပြီး၍စွာနေတတ်သော ပြီး၍ထံမှ ထိုအသံမျိုး မကြားဘူး။

“ငါ လူသတ်ချင်နေတာနော်”

သီဟိုက သက်ပြင်းချပြီး

“အော် ဒါများ ငါက ဘာလဲလို့၊ လက်ထဲက ကလေး လွှတ်ချ
လိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဟာကို”

“ဟေ့ကောင်”

ဝါရင့် လူရွှင်တော်များမို့ စကားကောင်းကို မထွက်။

“ဟေ့ ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဟားငနဲတွေ ကောချိုထပ်
ရမှာလေ၊ အမြန်လုပ်ကြပါဟ”

ဇာတ်ဆရာ လာခေါ်ပြီ။ တစ်ခန်းရပ်ဟာသ ကရတော့ မှာကိုး။

“သီဟို ပြီး၍”

“ခင်ဗျ”

“ခင်ဗျ နောက်ထား၊ လူ အရင်လာ”

“ဟုတ် ဟုတ်”

ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိ။ သူ့ဆန်စားတော့ ရဲရပေမည်။

“ပြီး၍”

“လာ လာပါပြီဗျ”

ဆိုရင်း နံဘေးနားက နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီးလက် ကလေးကို
ဝကွက်အပ်ရင်း၊

“ဒေါ်ကြီးအုန်းပဲ ကလေးနဲ့မိန်းမကို ကြည့်ထားပေးပါဗျာ၊
ကျွန်တော်”

“ပြီး၍”

“လာပါပြီဗျာ”

စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ ကလေးကို တစ်ပါးသူ လက်

ပြီးချင်းသည် ငိုတတ်သည်

အပ်ပြီး စင်ပေါ် ပြေးတက်သွားရသည်။



မီးရောင်က စင်ပေါ်တွင် မလင်းမမှောင် ရှိနေသည်။ ပရိသတ်များက မမြင့်တမြင့် လူရွှင်တော်များကိုကြည့်၍ ရယ်ဖို့ အဆင်သင့်။ လာပါပြီ သူတို့မျှော်လင့်နေသော လူရွှင်တော်ပြီးချင်းနှင့်တိုင်းကျော် အရင်ထွက်လာ၏။

“ဟော ပြီးချင်းပါလား၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာတုံး”

“ဟော ကိုတိုင်းကျော် အဟဲ ပြောရမှာတော့ ရှက်တယ်ဗျ၊ အဟဲ”

စင်အောက်တွင် ဘာပဲဖြစ်နေနေ စင်ပေါ်တွင်တော့ ပရိသတ်ကြိုက်အောင် ပြီးချင်းနေရသည်။

“ပြောရရှက်ရင် မပြောနဲ့တော့ကွာ၊ ငါ သွားပြီ”

“ဟာ နေစမ်းပါဦး၊ ပြောချင်လို့ပါ”

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ”

“ဟို ဟိုလေ”

“ငါ သိပြီ”

“ဘာမှ မပြောရသေးဘူးလေ”

“ပြောရခက်နေတာ ငါ သိပြီလို့၊ အဲဒါ ဆက်ပြော”

လူတွေ ပြီးကြသည်။ ပြီးချင်း နဂိုပြီးမျက်နှာကြီး ပိုပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်လေ ပြဇာတ်မင်းသမီး ဇင်မေကို ကြိုက်လို့

အဟိ”

“မင်းက ဇင်မေကို ကြိုက်လို့”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဟေ့ကောင် ခွေးသံပါ ထွက်နေပြီ”

ရယ်သံများ ဖြိုးတိုးဖြောက်တောက် ကြားရ၏။

“ရင်ဖွင့်ရတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့”

“မင်း ဇင်မေကို တကယ်ကြိုက်တာလား”

“မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့”

“အောင်မာ မိုးကြိုးကွင်းမျက်နှာက မင်း ဇင်မေကို တကယ်ကြိုက်သလား”

“တကယ်ပါဆိုနေ”

“မင်းကွာ ညံ့လိုက်တာ”

“ဘာ ဘာလို့”

“ဒီဇာတ်ထဲမှာ ဇင်မေ့အစ်ကိုပါတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ် ဘယ်သူ”

တိုင်းကျော် ပြုံးရွှင်နားကပ် ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြီး၊

“သီဟိုလေကွာ၊ ဇင်မေ့အစ်ကိုက သီဟိုပေါ့”

ပြုံးရွှင် ဝမ်းသာသွားဟန်နှင့်၊

“ဟာ ကျွန်တော်တို့ တွဲဖက်လူရွှင်တော်ကြီး သီဟိုက ဇင်မေ့အစ်ကို၊ ပွတာပဲ”

“မပွနဲ့ဦး၊ သီဟိုက ဒေါသကြီးတာ မင်းလည်းအသိ၊ နောက်ပြီး သူ့ညီမ ဇင်မေ့ကိုလည်း သိပ်နိုင်တာ၊ တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပဲ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ သီဟိုကြီး ဒေါသကြီးတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လူယဉ်ကျေးပဲ ရပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဇင်မေ့ကို လိုချင်ရင် သီဟိုကို ရအောင်ပေါင်း၊ ဒေါသမထွက်စေနဲ့သိလား၊ ဟော ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း သီဟိုလာပြီ၊ ကြည့်သာ ပြောတော့”

သီဟို ဝင်လာသည်။ ပြုံးရွှင်က ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်

“ဟော ကိုသီဟိုပါလား၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး”

ပြီးချင်သည် ငိုတတ်သည်

သီဟိုက မကြည်မလင်မျက်နှာနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ကိုကြီးသီဟို ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ၊ ဟဲဟဲ”

“ဟိုမှာကွာ၊ ငဲ့ညီက ဂျပန်မှာမဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဂျပန်က ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ပို့လိုက်လို့ သွားထုတ်ရဦးမယ်”

ပြီးချင် စိတ်ပျက်သွားဟန်နှင့်၊

“အဲဒါ ကိုသီဟိုညီ ညံ့တာပဲ”

“ဘာကွ”

“ဒီခေတ်မှာဗျာ၊ ကွန်ပျူတာဆိုတာ လမ်းဘေးမှာတင်ရှိတာ ဘာမှ တကူးတက အိမ်သယ်နေစရာမလိုဘူး၊ ကြိုက်တဲ့ဆိုင်ထဲ ဝင်နှိပ်၊ အင်တာနက်တောင် သုံးလို့ရတယ်၊ ဒီကောင်မို့ အရူးထပြီး ပို့ရက်တယ်၊ အေးလေ အရူးမျိုးဟာကိုး”

သီဟို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ၊

“ဘာ ဟေ့ကောင် မင်းဘာပြောတယ်”

“ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲလေ၊ အရူးမျိုးလို့”

“ဟင် မင်း ငါ့ကို စော်ကားတာလား၊ ဟင် ဟေ့ကောင် မင်းတော့ မင်းတော့လား”

သီဟို ဒေါသထွက်ဟန်နှင့် ပြီးချင်လိုက် လိုက်ဆွဲသည်။ ထိုတော့မှ တိုင်းကျော်နှင့် ပေါက်လုံး ပြေးဝင်လာပြီး၊

“ဟာ ဟာ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

တိုင်းကျော် အမေးကို သီဟိုက

“ဒီကောင်လေ လူပါးဝလို့၊ ငဲ့ညီ နိုင်ငံခြားက ကွန်ပျူတာပို့တာကို ရူးလို့ ပို့တာတဲ့၊ ငါလေတယ်”

ဪ စင်နောက်မှာတုန်းကတော့ ပြီးချင်က သီဟိုကို ထိုးချင်နေတာ။ မီးရောင်အောက်တွင်တော့ ကျသည့်နေရာက အထိုးခံရမည့်နေရာ။ မတတ်နိုင်။ ဇာတ်ဆရာအလိုကျ ပြုသမျှ နှုတ်မည်သာ။

“စိတ်လျော့ စိတ်လျော့ ကိုတိုင်းကျော်၊ ကျွန်တော်ကပဲ ကြားက ဝင်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြီးချင်က မလိမ်မိုးမလိမ္မာမို့ပါ”

သီဟိုက စိတ်လျှော့ဟန်နှင့်၊

“သွားမယ်၊ မင်းတို့လည်း ဒီကောင့်ကို ဆုံးမထား”

ဆိုကာ ထွက်သွား၏။ ထိုတော့မှ တိုင်းကျော်က၊

“မင်းကလည်းကွာ၊ အဆင်ပြေအောင် ပြောပါဆို”

“ငါလည်း ပြောတာပဲဟ”

“ဒီလို မပြောရဘူးဟ”

“ဘယ်လို ပြောရမှာတုံး”

“သူက ကွန်ပျူတာရလာတာလေ”

“အေး”

“အဲဒီတော့ အာ ကိုတိုင်းကျော်ကြီး သင်္ဘောကျလေးပေါ့နော်၊ အသစ်ကလေးပေါ့နော်၊ ပစ္စည်းလေးက သန့်ရှေ့လား၊ နှိပ်လို့ရော ကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်တော်လည်း လမ်းကြိုရင် လာဝင်နှိပ်မယ်၊ ပုံစံအဆန်းလေးတွေ လုပ်ချင်လို့၊ အဲဒီလို ပြောမှ သူ သဘောကျမှာပေါ့ ငတုံးရ၊ ဒါမှ သူ့ညီမ ဇင်မေနဲ့ သဘောတူမှာ”

“သင်ရင် တတ်ပါတယ်ကွ၊ ပြုံးရွှင် ဒီလောက် မညံ့ပါဘူး”

“ဟော ဟော ကိုသီဟိုကြီး ပြန်လာပြီ၊ ဟေ့ကောင် အဆင်ပြေအောင် ပြောနော်၊ မလွဲစေနဲ့”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ပြုံးရွှင်က သင်ရင်တတ်ပါတယ်၊ ဟယ်လို ကိုသီဟိုကြီး နေကောင်းရဲ့လား”

သီဟို ပြန်ဝင်လာသည်။

“အေး ကောင်းပါတယ်ကွ”

“အော် အခုဘယ်သွားဖို့လဲ”

“တူမတစ်ယောက်ကွာ ဒလဖက်က လာမှာမို့၊ သင်္ဘောဆိပ်မှာ သွားကြိုမလို့”

ပြုံးရွှင်က ခွင်ဝင်လာပြီမို့၊ သင်ထားသည့်အတိုင်း ပြုံးပြုံးကြီး ပြောချလိုက်သည်။

“ဪ သင်္ဘောကျလေးပေါ့နော်၊ အသစ်ကလေးပေါ့”

ပြီးချင်းသည် ငိုတတ်သည်

“ဘာ”

“အဟဲ ပစ္စည်းကလေးက သန့်ရှေ့လား”

“ဘာကွ”

“လမ်းကြိုရင် ကျွန်တော်လည်း လာဝင်နိုင်မယ်”

“ဟင် မင်း မင်း ငါ့ ငါ့တူမကို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုလေ ပုံစံအဆန်းလေးတွေလိုချင်လို့”

“ဟာကွာ ဒီကောင်တော့ ကဲဟာ”

သီဟို ပြီးချင်းကို ဝင်ထိုးဖို့ လုပ်သည်။ ဟုတ်သည်လေ ဒလဖက်က တူမ ရောက်သည် ဆိုတာကို

“သဘောကျလေးပေါ့နော်၊ အသစ်လေးပေါ့နော်၊ ပစ္စည်းလေးက သန့်ရှေ့လား”

ဆိုပြီး ကွန်ပျူတာနှင့် မှားပြောနေတာကိုး။ ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်လုံး နှင့် တိုင်းကျော် ပြေးဝင်ကာဆွဲပြီး၊

“ဟိုးထား ကိုသီဟို၊ ဟိုးထား”

“ကိုသီဟိုရယ် ခွေးကို မရိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

အတင်းဝင်ဆွဲကာ၊

“ကိုသီဟို ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ဒီကောင် ပြီးချင်ပေါ့၊ ငါ့တူမလေး ဒလက လာတာကို အသစ်ကလေးလား၊ ပစ္စည်းရော သန့်ရှေ့လား၊ လမ်းကြိုရင် ကျွန်တော်လည်း ဝင်နိုင်ဦးမယ်ဆိုပြီး လာပြောနေလို့ တယ် ဒီကောင်တော့”

ပေါက်လုံးနှင့် တိုင်းကျော် အတင်းဝင်ဆွဲရင်း၊

“ဪ စိတ်လျော့ပါ ကိုသီဟိုရယ်၊ ဒီကောင်ပြီးချင်က မပြော တတ် မဆိုတတ်ဆိုတာ သိသားပဲ”

“ဟုတ်သား ကိုသီဟိုရ၊ စိတ်လျော့၊ စိတ်လျော့၊ ကျွန်တော်တို့ပဲ သင်ထားလိုက်ပါမယ်”

သီဟို စိတ်လျော့ဟန်ဖြင့်၊

“အေး မင်းတို့ထားလို့ စိတ်လျော့လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို

မလွယ်ဘူးမှတ်၊ ဒါပဲသွားမယ်”

သီဟို ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထိုတော့မှ ပေါက်လုံးက

“မင်းကွာ၊ ဘာများ ပြောပြန်တာလဲ၊ ဟိုက စိတ်ဆိုးအောင်”

“ငါလည်း မင်းတို့သင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ”

“ဟာ အဲလို မပြောရဘူး၊ တူမလေး ဒလက လာတယ်ဆို ဟုတ်လား၊ ဟက်ပီးဝေါကို လိုက်ပို့လိုက်ပါလား၊ တိရစ္ဆာန်ရုံက ကစားစရာ စုံတယ်၊ ရေလွှာလျှောစီး ပေးကစားလိုက်ပေါ့၊ ဘာညာသာရကာ ပြောရမှာ”

“ပြီး၍ သင်ရင် တတ်ပါတယ်ကွ”

ပရိသတ်က လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ခံနေရသော ပြီး၍ကို ကြည့်၍ ရယ်ကြသည်။ ရုပ်ခံက ကောင်းတာကိုး။

“သင်ရင်တတ်တယ် မလုပ်နဲ့၊ ဟိုမှာ ကိုသီဟိုကြီး ပြန်လာပြီ၊ ပီပြင်အောင် ပြော”

သီဟို ဝင်လာပြန်သည်။ ပြီး၍က ပြီး၍သော မျက်နှာဖြင့်

“ဟဲလို သီဟို မာရဲ့နော်”

သီဟိုက မကြည်မလင်ဟန်နှင့် လက်သာပြ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

ပြီး၍ကသာ ဆက်၍၊

“ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်တုန်း ကိုသီဟိုရဲ့”

သီဟိုက မှုန်ကုပ်ကုပ်လုပ်ရင်း

“ဇင်မေ့အောက်က ညီတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ”

“ဆိုပါဦး”

“သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခြေကျိုးလို့ကွ”

“ဪ ဒါဆို ဟက်ပီးဝေါလေး ပို့လိုက်ပါလား”

“ဘာကွ”

ပရိသတ်များ ရယ်ကြသည်။ ပြီး၍က မသိသလိုမျက်နှာပေးနှင့် ဆက်သည်။

“တိရစ္ဆာန်ရုံမှာလည်း ကစားစရာ စုံတယ်လေ”

“ဟင် မင်း မင်း”

ပြီးရှင်သည် ငိုတတ်သည်

“ရေလွှာလျှောစီးလေး ပေးစီးလိုက်ပါလား”

“ဟင် ဟေ့ကောင် သေပေတော့”

သီဟိုက ပြီးရှင်ကို ရိုက်ရန် ပြေးဝင်လာသည်။ တိုင်းကျော်နှင့် ပေါက်လုံး ပြေးဆွဲရပြန်၏။

“ဟိုးထား၊ ဟိုးထား ကိုသီဟို၊ လက်လွန်မယ်၊ လက်လွန်မယ်”

“မရိုက်ပါနဲ့ ကိုသီဟိုရယ်၊ အစ်ကို့လက်နာမှာ စိုးလို့ပါ”

သီဟိုက စိတ်လျှော့ဟန်နှင့်၊

“အေး မင်းတို့တားလို့ပေါ့ကွာ၊ နို့မဟုတ်ဆိုရင် ဟင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးမထားပါ့မယ်”

“နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး ကိုသီဟိုရယ်”

သီဟို မိုက်ကြည့်ကြည့်ရင်း၊

“မင်းကွာ၊ မင်းတော့လားကွာ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းရင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။ တိုင်းကျော်နှင့် ပေါက်လုံး

က၊

“မင်းကလည်းကွာ ဟိုက သူ့တူလေး ခြေကျိုးသွားပါတယ် ဆိုနေမှ”

ပြီးရှင်က ထုံးစံအတိုင်း အူကြောင်ကြောင်နှင့်၊

“သိဘူးလေကွာ၊ ငါလည်း မင်းတို့ သင်ပေးတဲ့အတိုင်း အပ်ကျ မပ်ကျ ပြောတာပဲ”

“ဒါမျိုးက အဲလိုမပြောရဘူးကွ”

“ဥပမာ သူ့တူလေး ခြေကျိုးသွားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က သနားစရာ မျက်နှာလေးနဲ့ အတော်နာမှာပဲနော်၊ သွေးရောထွက်သွားသေးလား၊ ဘယ် နှစ်ချက်ချုပ်လိုက်ရသေးလဲ၊ နှုတ်ခမ်းနားကရာ ပဲ့သွားသေးလား၊ ဒီလို ပြောရမှာ”

ပြီးရှင် ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်

“ဒီလို ပြောရမှာလား”

“ဒီလို ပြောရမှာပေါ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ အပိုင်ကို ဆွဲလိုက်တော့မယ်”

“စိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ၊ ဇင်မေနဲ့ငါနဲ့ညားရင် ပထမဆုံးသမီး မင်းကို ပေးမကွယ်”

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုသီဟို ပြန်လာပြီ၊ ဟေ့ကောင် အပိုင် ဆွဲနေနဲ့”

“စိတ်ချပါဆိုနေ၊ ဟဲလို ကိုသီဟို နေကောင်းလား”

သီဟိုက ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဟန်မျိုးနှင့် ပြေးထွက်လာသည်။
ဇာတ်စင်ပေါ်လည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်။

ပြီးရွှင်က သီဟိုလက်ဆွဲပြီး၊

“ကိုသီဟိုကြီး ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

သီဟိုက စင်ပေါ် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်၊

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ”

မျက်နှာအိုချလိုက်သည်။

“ဘာလို့တုံး”

“တလောက ဒလကလာတဲ့တူမလေ”

“အင်း”

“လင်နောက်လိုက်လို့ဟ”

ထိုစကားလည်းအဆုံး ပြီးရွှင်ရုပ်ခံလိုက်သည်နှင့် ပရိသတ်၏ ဝါးခနဲ
ပွဲကျသွား၏။

ပြဿနာက ဘယ်လိုဖြစ်တော့မည်ဆိုတာ ကြိုသိနေကြတာကိုး။
ထင်သည့်အတိုင်း ပြီးရွှင်က မျက်နှာလေးငယ်ချလိုက်ပြီး

“တော်တော်နာမှာပဲနော်”

“ဘာ”

“သွေးရော ထွက်သွားသေးလားဟင်”

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာစကား ဘာစကား”

“ဘယ့်နှချက်ချုပ်”

ပြီးရှင်သည် ငိုတတ်သည်

“ဟေ့ကောင် မင်းလွန်လာပြီနော်”

“နှုတ်ခမ်းနားပါးနားတွေရော ပဲ့သွားသေးလား”

“အာ ဒီကောင်တွေကွာ သေပေတော့”

ပေါက်လုံးနှင့် တိုင်းကျော် ပြေးလာ၏။

“ကိုသီဟို ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲဗျ”

“ဒီမှာလေကွာ ပြီးရှင်ပေါ့ ၊ ငါ့တူမလေး လင်နောက်လိုက်တာကို တော်တော်နာမှာပဲနော်၊ သွေးရောထွက်သေးလား လာပြောနေလို့။”

ဒီတစ်ခါ တုံးလွန်းသော ပြီးရှင်ကို ဟိုနှစ်ယောက်ကပင် သည်းမခံ နိုင်တော့။ တောင်ရှည်ကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး၊

“အာ ဒါတော့ ဒီကောင်လွန်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒီလောက်တုံးတဲ့ကောင်ကို ချပစ်”

ဒီတစ်ခါ ဟိုနှစ်ယောက်ပါ မြှောက်ပေး၏။ ထိုတော့မှ ပြီးရှင်က၊

“ဟာ ဒါ မင်းတို့သင်ပေးတဲ့ အတိုင်းပဲလေကွာ၊ မင်းတို့ သင်ပေး တဲ့အတိုင်း”

“သင်ပေးလည်း တုံးတဲ့ကောင် မထားနဲ့တော့၊ ဝိုင်းရိုက်ကြ”

“ချကွာ ချ”

ပြီးရှင်က ပတ်ပြေး၊ လူရွှင်တော်သုံးယောက်က လိုက်ရိုက်ရင်း ကန့်လန့်ကာကြီး ဖြည်းညင်းစွာကျလာ၏။ ပရိသတ်ကတော့ သူတို့အသုံး တော်ခံသွားသမျှ ရယ်မောရင်း ပတ်တုတ်မရသေး။





စာရေးသူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ စောကြည်ဖြူ ဖြစ်ပြီး အဘ ဦးထွန်းနိုင်၊ အမိ ဒေါ်ညွန့်နွယ်တို့မှ မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း (၇)ယောက်အနက် (၆)ယောက် မြောက်သားဖြစ်ပြီး ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် **ကိုကိုကြီး** ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် **အကြည်တော်** ကလောင်အမည်ဖြင့် လုံးချင်း ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ **ကဝေပျို၏နီဒါန်း**၊ **ဘီလူး**၊ **ကျောက်သင်ပုန်းတွေ မိုးထားတဲ့အိမ်**၊ **ရွှေမိုးသည်း**၊ **နတ်နေကိုင်း** မှစ၍ လုံးချင်းဝတ္ထုပေါင်း (၆၀)ကျော် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းအနေဖြင့် **ဘီလူး** ၊ **ကျောက်သင်ပုန်းတွေ မိုးထားတဲ့အိမ်** ၊ **ဟော့ရှော့ ၁/၂/၃** မှစ၍ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းပေါင်း ၃၀ ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ **ဇော်က ကနေသည်** ဝတ္ထုဖြင့် ၂၀၀၉ ခုနှစ် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု အကယ်ဒမီ (၂) ဆု ဆွတ်ခူးပေးနိုင်ခဲ့ပြီး ယခုထိတိုင်လဲ ဝတ္ထုများ၊ ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးသားနေဆဲဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း)တွင် မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။
